

„Víš to jistě, Pavlo?“ Čekala na přisvědčení jako na spásu. „Víš to zaručeně?“
„To přece ví každý.“

K tomu si musela sednout. „Ale teď musíš zůstat se mnou vzhůru, Pavlo, jestli tomu je opravdu tak, teď nechci spát, teď bych letěla třeba do horoucích pekel... Protože jinak to nemělo jinou chybu... nic ještě nebylo tak báječné jako tenhle večer.“

Kdyby udřené mladé tělo bylo přístupné ještě jiným pocitům než pocitu únavy, musela Pavlu aspoň ovanout lítost, lítost nad tím, co přišlo k mladší sestře a ji vyneslo. Byla příliš blízko polní lopotě a starostem o chlív a zatím ji minulo podobně bouřlivé štěstí.

„Musíme brzo vstávat, Julko, jsou zně.“

„Vstala bych třeba rovnou,“ odpověděla Julka. Měla hlavu jako v kole. Teď si vzpomněla. „Jak jsi to říkala? Z čeho se to tedy stalo Cilce? Řekni mi, Pavlo, kde to má začátek?“

Pavla chvíli váhala, jak to vlastně říci, nevěděla sama všechno bezpečně. Dotkla se prstem jejího dívčího chmýřivého klína. „Řiká se, že tadyhle.“

„Tadyhle.“ Julka rozvažovala, jak by to bylo možné. Převrátila se tvář do peřin. Ale dvojkřídly pocit úlevy a štěstí jí stále překážel, rozpínal se jí po celé myslí. „Už by bývaly mohly být řeči — viděl nás Antonín Rudišů, zrovna šel

Teď snad se jí nic nestane, když vyhladila všechny stopy.

Ale když už ležela v posteli, zachvátila ji nová vlna úzkosti — ale však jak se prve odstrojovala, musela sama vidět, že vypadá skoro ještě jako školačka se svými koleny a patami tak štíhlými, byla jako proutek, který potřeboval ještě aspoň jedno jaro, aby nabyl náležitě síly.

„Ale že bys už mohla spát,“ Pavla se od ní obrátila na druhý bok.

„Mám hrozný strach, Pavlo,“ a chytila se jejího teplého oblého těla jako záchrany. „Já jsem tě neposlechla, Pavlo, musím ti říci všechno... šli jsme kus od stavení, ale to ještě bylo všechno dobré, ale pak jsme zas stáli u vrat... poslouchej mě, Pavlo, a když jsi zavolala, šla jsem mu podat ruku na rozloučenou, a pak... Raděj bych se viděla ve studni, Pavlo.“ Trásla se jako list. „Pak jsem se mu vytrhla pozdě... dal mi ji zrovna doprostřed úst... slyšíš, Pavlo, raději skočím do studně, než odejít s hanbou do světa jako Cilka.“

„Cilka to neměla od hubičky,“ odpověděla Pavla ospale a zase změnila polohu. „Už je bůhví kolik hodin, spi. Po hubičce nic ne-zůstane.“

Julčiny ruce od ní pomalu odpadávaly. Bylo chvíli ticho. Pak se Julka protáhla, až bylo její tělo tuhé jako z kovu.

val oheň po čerodějnicích, ještě z dálky odtamtud byly slyšet hlasy. Byla noc spáleniště, noc hadů a štírů, noc smrcin a oliv.

Když zaslechl bratra přicházet, Antonín se pohнул. Okamžik se mu každé slovo vzpíralo na jazyku, pak jen pohnul hlavou směrem ke dveřím. „Nenechávej ji tam samotnou!“

„Musíme jí odpustit, Antoníne.“

„Co mi potřebuješ povídat, že my jí máme odpoustět,“ promluvil Antonín ze tmy. „Já aspoň bych Gilkou nedal za nic na světě.“

„Já... se mnou... mne vynechte v počtu,“ dostala ze sebe.

„Jak to?“ Ondřejovi po páteři přešla zima.

„Rekneš to sám, až poznáš, co je se mnou.“

„Co by s tebou bylo?“

Ale ona vzhledla ne k němu, nýbrž k Antonínovi, jako k náměstkovi otcovu. „Chybí mi jen, abych byla vdaná, slyšíš, Antoníne. Jinak jsem v tom, jak bývají ženy po svatbě... abych chystala dětskou výbavu.“

Mladší bratr ještě učinil pokus zadržet valčíci se balvan neštěstí. „Dělej si blázný tamhle ze Štěpařova Tomáše, ne z nás.“

Když potvrdila, co se ní stalo, ještě chvíli bylo ticho. Antonínovi vypadl nůž z ruky. „Vstaň. Postav se,“ přikázal jí. Díval se na ni očima přivřenýma krutou hrůzou jako šedivý vlk. „Víš, co bys zasluhovala?“ ozval se konečně nesvým hlasem a čekal chvíli, jako by na její odpověď. „Šlápnot ti na krk a hodit do louže, to bys zasluhovala.“

V komoře bylo k zalknutí dusno, musel ven na vzduch. Ondřej ještě chvíli chodil po jizbě sem tam, jako v místnosti, kde najednou bylo všechno rozbito. „Neplač,“ zastavil se na chvíli před Cílkou a zas chodil dál. Kam šel Antonín? Vydal se za ním ven. Bratr tam stál na záhrobní v temnu jako kmen bez větvi. Ale vždyť vlastně byla noc před prvním májem. Na návrší pod lesem dohoří-

V příštích dnech začala obleva a na Štěpařově zahradě se objevovala celá lysá místa, zbavená sněhu. Porostou petrklíče. Slunce to nemohlo udělat, aby nešlo dřív k Štěpařovům, než na sad Rudišův, jako vždycky.

V té době začal jezdit vlak na nové trati. Cilka po každé zbledla, když se ozval vzadu za stavením jeho hvízd. Byl to jako signál cizího políra, který stavěl tuto dráhu a teď jí dával znamení, vesele a neodbytně, teď ji volal. Ano, slyším, tuhlo v ní předsevzetí, ustrojím se a půjdu.

Pustila se směrem k trati toho dne, kdy chodily maškary. Dětský a psí povyk v předjarně zpěvném slepičím kdákání dorážel na bláznivé hastroně se snopy a hrachovinou. Je neblahé vycházet ven v čase maškar. Rozbředlý sníh čvachtal v jejích reji, proudy slunce se rozstříkovaly v mokřinách dvorů, brázd a luk, až bolely oči. Voda nepřetržitě crčela od okapů. Zdálo se, jako by všechno to bláznovství čekalo, že nějaký povel roztrhne komedii napříč a zjedná náhlé ticho. Snad to bude za vsí poplašný hvízd vlaku několikrát za sebou a řinčení nárazníků jako při prudkém zabrzdění.

Ale když se to mělo stát, když chyběl už jen poslední a jediný skok pod kola vlaku, hrůza Cilku spoutala na nohou, takže ztrnula jako solný sloup. Vlak odjel.

Vlekla se zpátky a nevypadala jinak než jako přemožené, obyčejné, zkažené děvče, které má poslušně donést svou hanbu až do konce.

Bylo to téhož dne, kdy se vracel k spáleníšti Ondřej.